

Vandaag zag ik

Vaak komen we fraaie, bijzondere en/of zeldzame dingen tegen, die we graag met anderen zouden willen delen. Dier & Milieu biedt in deze rubriek iedere lezer de mogelijkheid om een bijzondere ontmoeting met andere lezers te delen, aan de hand van foto's, zo nodig aangevuld met een klein stukje tekst. U kunt uw tekst, maximaal 500 woorden inclusief foto(s) zenden aan de redactie (voor adressen zie pagina 2 van Dier & Milieu).

Vandaag zag ik ...

Ik woon in het oosten van ons land in een klein dorp aan de IJssel. Geen slechte plek in coronatijd, temeer omdat ik over een grote tuin beschik waarin mijn echtgenoot enthousiast (moes)tuiniert. We genieten volop van alle nestelende vogels om ons heen en we kijken reikhalzend uit naar de jonge kerkuilen die hopelijk in de schuur ter wereld komen.

Terwijl ik in april mijn dagelijkse coronarondje om het dorp loop neem ik van alles waar. Ik zie boeren druk op de velden. Na allerlei bewerkingen, al dan niet met grote apparaten, ligt de aarde nu rustig te wachten. De eerste sprietjes van de mais of de bieten kieren er al door. Ik zie de bomen uitbotten en opeens staat er overal wuivend fluitenkruid. Op het land zag ik vandaag een dode vis liggen; best een grote. Terwijl ik doorstap overpeins ik wat er zou gebeuren als ik er nog meer zie liggen. Waarschijnlijk zou ik denken dat het vannacht dode vissen heeft geregend. Die corona doet wel wat met je gedachten.

Ik loop elke dag dit klompenpad langs de Zeedijk, (ja die hebben we hier ook) en zie zowaar twee dodaarzen wegduiken. Nooit geweten dat die hier zo dichtbij voorkwamen. Een meerkoet zit een meter van het pad in de sloot op zijn nest. Hij vertrekt geen spier (voor zover hij dat zou kunnen)

als ik dichterbij kom voor een foto. Helaas heeft hij geen mondkapjes verwerkt in het nest zoals ik onlangs hoorde. In Leiden vinden ze in de grachten veel plastic handschoenen en mondkapjes en de meerkoeten daar maken er dankbaar gebruik van. Kortom, het voorjaar gaat gewoon door, coronacrisis of niet en het lijkt wel of ik me er meer van bewust ben hoe mooi de natuur en ons cultuurland is.

Het is inmiddels juli, en de mais staat er al een flink stuk boven, zoals we dat hier zeggen. De dode vis was al na een dag weg, dus over zijn lot valt slechts te raden; ondergeploegd? toch nog opgehaald door een hongerige reiger? De meerkoet is elders al aan een tweede leg

begonnen en er zijn inmiddels hele hordes processierupsen in de eikenbomen langs het pad verschenen. We hebben met z'n allen inmiddels behoorlijk genoeg van de coronamaatregelen en ik kan mijn rondje om het dorp waarschijnlijk foutloos geblinddoekt lopen. De kerkuilen in de schuur planten zich (nog) niet voort. De kenners zeggen dat er misschien te weinig muizen zijn, de droogte heeft behoorlijk toegeslagen. Af en toe zitten we 's avonds als de avond net is ingevallen op een bankje onder het uitlieggat te wachten tot ze de nestkast verlaten. Je kunt er bijna de klok op gelijk zetten, even een kort gekras en gerommel en yes.... daar gaan ze. Twee bleke flitsen tegen de schemerende hemel.

Ze zijn er nog, maar voortplanten, ho maar; kan toch geen corona zijn? Door die corona zijn we wel meer op de vierkante meter gaan leven en dat misschien ook wel gaan waarderen, maar ik snap de mensen goed die er heel graag even uit willen. Mijn bezoekje aan Nationaal park De Meinweg (zie elders in dit nummer) was dan ook een heerlijke afwisseling.

Tekst en foto's: Wil Kroon

